

Komisja uzasadniła niniejszą skargę na dwóch podstawowych zarzutach dotyczących po pierwsze zwłoki w przekazaniu środków własnych i po drugie odmowy uiszczenia związanych z nimi odsetek za zwłokę. Zdaniem Komisji najpóźniej od 18 sierpnia 1998 r. (data doręczenia ostatniej wersji językowej dokumentów i danych związanych z pismem w sprawie wzajemnej pomocy z dnia 26 lipca 1998 r.), wszystkie państwa członkowskie były w stanie zidentyfikować dłużników celnych oraz należne kwoty i powinny były w związku z tym, najpóźniej od tej chwili, podjąć środki niezbędne do retrospektywnego pobrania omawianych należności celnych oraz ustalić odpowiednie środki własne podlegające przekazaniu. Mając na uwadze rozsądny, trzymiesięczny termin na przyjęcie tych środków, Komisja stwierdziła, że państwa członkowskie, które zaniechały podjęcia działania powinny odpowiadać za kwoty należności celnych przedawnionych od dnia 18 listopada 1998 r.

Co się tyczy pierwszego zarzutu Komisji, dotyczącego zwłoki w przekazaniu środków własnych, z właściwych przepisów rozporządzenia nr 1552/89 (lub rozporządzenia nr 1150/2000) oraz z orzecznictwa Trybunału wynika, że państwa członkowskie mają obowiązek ustalić środki własne, i że obowiązek ten istnieje niezależnie od tego, czy zaksięgowanie kwoty należności celnych zostało dokonane lub czy kwota ta została retrospektywnie pobrana od dłużnika. W zasadzie powstanie długu celnego skutkuje również powstaniem prawa Wspólnot do odpowiadających temu długowi tradycyjnych środków własnych, nawet wówczas, gdy nie zostało dokonane zaksięgowanie kwoty tych należności lub ich retrospektywne pobranie od dłużnika. Moment w którym należy ustalić środki własne zależy od momentu, w którym krajowe organy celne są w stanie obliczyć kwotę środków własnych wynikających z długu celnego i ustalić dłużnika należności.

W sytuacji, w której towary zostały przywiezione ze świadectwem pochodzenia, które zostało unieważnione wskutek kontroli po zwolnieniu towarów, prawo danego państwa trzeciego nie może określać powinności służb celnych państw członkowskich. W związku z tym, że protokół nr 4 do Układu Stowarzyszeniowego pomiędzy Wspólnotą Europejską a Węgrami także nie zawiera przepisu regulującego tę kwestię, na podstawie innych źródeł prawa wspólnotowego należy ustalić, jakie działania powinny podjąć państwa członkowskie po doręczeniu wyników kontroli dokonanej po zwolnieniu towarów, podważającej pochodzenie towarów. Artykuł 78 ust. 3 rozporządzenia nr 2913/92 przewiduje, że organy celne państw członkowskich podejmują niezbędne działania w celu uregulowania sytuacji, biorąc pod uwagę nowe dane, którymi dysponują. Rozporządzenie to zobowiązuje również państwa członkowskie do niezwłocznego pobrania długu celnego po jego powstaniu, zarówno w pierwszej fazie tego postępowania, polegającej na zaksięgowaniu kwoty należności celnych, jak również w fazie ich pobrania od dłużnika.

Ponadto, zgodnie z art. 244 rozporządzenia nr 2913/92, odwołanie od decyzji wydanej przez organy celne państwa członkowskiego nie powoduje wstrzymania jej wykonania, za wyjątkiem wyjątkowych przypadków. Ewentualne wstrzymanie wykonania decyzji jest generalnie uzależnione od złożenia zabezpieczenia. W związku z tym, zdaniem Komisji, jeśli powstanie dług celny wynika z unieważnienia świadectw pochodzenia

wskutek kontroli po zwolnieniu towarów, fakt wniesienia odwołania nie może uniemożliwić (retrospektywnego) pokrycia kwot należności celnych. Ponieważ towary zostały już przywiezione do Wspólnoty, a postępowanie sądowe może trwać wiele lat, wstrzymanie wykonania decyzji może poważnie utrudnić pokrycie długu celnego w przypadku oddalenia odwołania.

Wreszcie, co się tyczy drugiego zarzutu Komisji, to znaczy odmowy uiszczenia odsetek za zwłokę, z art. 11 rozporządzenia nr 1552/89 lub rozporządzenia nr 1150/2000 oraz z orzecznictwa Trybunału wynika, że państwa członkowskie mają obowiązek uiszczenia odsetek za zwłokę, nawet w przypadku zaniechania ustalenia środków własnych. W niniejszej sprawie sporna kwota środków własnych powinna była zostać przekazana najpóźniej dwa miesiące po 18 listopada 1998 r., w pierwszym dniu roboczym po 19-ym dniu miesiąca (to jest 20 stycznia 1999 r.). W związku z tym, że władze niemieckie dokonały zapłaty w dniu 31 października 2005 r., Republika Federalna Niemiec była w zwłoce i powinna w związku z tym uiścić odsetki za zwłokę.

⁽¹⁾ Dz.U. L 155, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 130, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-443/08)

(2009/C 6/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych i wykonawczych niezbędnych dla dokonania prawidłowej transpozycji art. 2 pkt 3, art. 2 pkt 4 i art. 4 ust. 4 dyrektywy Rady 1999/13/WE z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych spowodowanej użyciem organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach ⁽¹⁾, w odniesieniu do definicji pojęcia „małego urządzenia” i „znaczej zmiany” oraz zobowiązań mających zastosowanie do istniejących urządzeń, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca podnosi, że pojęcia „małego urzędnika” i „znacznej zmiany” w rozumieniu art. 2 pkt 3 i art. 2 pkt 4 dyrektywy 1999/13/WE są niezbędne dla zapewnienia zharmonizowanego i skutecznego stosowania tej dyrektywy, ponieważ określają zobowiązania mające zastosowanie do pewnych kategorii urzędów przemysłowych, o których mowa w dyrektywie. Tymczasem transpozycja dyrektywy do prawa krajowego jest w wielu aspektach niepełna ponieważ strona pozwana w żaden sposób nie zdefiniowała pojęcia „małego urzędnika”, natomiast przyjęta przez nią definicja pojęcia „znacznej zmiany” nie uwzględnia wartości progowych wzrostu emisji lotnych związków organicznych, po przekroczeniu których zmianę urzędnika należy uznać za znaczną.

Skarżąca odnosi się również krytycznie do niedokładności i braku przejrzystości transpozycji art. 4 ust. 4 dyrektywy w zakresie zobowiązań mających zastosowanie do znacznych zmian istniejących urzędów. Zważywszy, iż przepisy dotyczące nowych urzędów zawierają ściślejsze wymogi od przepisów mających zastosowanie do urzędów starych, należy stworzyć uregulowania bardziej czytelne, także w odniesieniu do sytuacji, w których istniejące urządzenie zostaje podane istotnym zmianom dla zapewnienia skuteczności (effet tiule) dyrektywy, która ma na celu zagwarantowanie wysokiego poziomu ochrony środowiska.

(¹) Dz.U. L 85, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 13 października 2008 r. — G. Elbertsen przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sprawa C-449/08)

(2009/C 6/19)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: G. Elbertsen

Strona pozwana: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 42 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. (¹) należy interpretować w ten sposób, że pozostawia on państwu członkowskim zakres swobodnego uznania co do określenia kwoty referencyjnej w wysokości 0 EUR i nieprzyznania rolnikowi, który znajduje się w specyficznej sytuacji w rozumieniu art. 21 rozporządzenia Komisji (WE) nr 795/2004 r. z dnia 21 kwietnia 2004 r. (²), uprawnień do płatności z rezerwy krajowej?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na to pytanie: Czy prawo wspólnotowe sprzeciwia się stosowaniu przepisu takiego jak art. 17 ust. 1 lit. b) Regeling GLB-inkomenssteun 2006 r., zgodnie z którym od kwoty o którą zwiększone zostaną dodatkowe płatności w następstwie inwestycji zwiększającej zdolności produkcyjne lub nabycia gruntów, odliczana jest kwota 500 EUR przed określeniem kwoty referencyjnej, na podstawie której przyznawane są uprawnienia do płatności z rezerwy krajowej?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s. 1).

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 795/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady w celu wdrożenia systemu jednolitych płatności określonego w rozporządzeniu Rady (WE) Nr 1782/2003 ustanawiającym wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającym określone systemy wsparcia dla rolników (Dz.U. L 141, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 16 października 2008 r. — Helmut Müller GmbH przeciwko Bundesanstalt für Immobilienaufgaben

(Sprawa C-451/08)

(2009/C 6/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Helmut Müller GmbH

Strona pozwana: Bundesanstalt für Immobilienaufgaben